

CONGREGAZIONE delle SCUOLE di CARITÀ ISTITUTO CAVANIS

J. M. J.

Il Preposito Generale

SCRISOARE CIRCULARĂ 02 MAI 2020

“Fiți constanți și veți vedea ajutorul lui Dumnezeu asupra voastră” (2 Cronicile 20,17)

Dragă Familie Cavanis,

Cu ocazia celei de-a 218 aniversări a Institutului Cavanis aș dori să împărtășesc cu voi unele reflecții asupra misiunii noastre carismatice. În acest an sărbătorim de asemenea bicentenarul primei comunități Cavanis, odată cu începutul primului noviciat în 27 august 1820. Săptămâna Cavanis este o ocazie ce avem de a sărbători vocația noastră comună, de a crește în conștiința naturii, scopului, spiritului și zestrea Institutului nostru, de a sărbători evenimentele marcante ale istoriei noastre, amintindu-ne de minunile pe care Dumnezeu în Providența sa le-a realizat cu generozitate. În acest an sărbătoarea este marcată de situația mondială generată de pandemia de COVID-19 ce provoacă atâtea morți și suferințe și punând la grea încercare structurile politice, economice și sociale pe toate continentele. Majoritatea populației mondiale în acest moment se găsește în izolare socială, iar umanitatea intră în ochiul uraganului. Conform previziunilor, dacă nu apare ceva extraordinar, va trebui să ne confruntăm cu cea mai mare provocare din ultimele decenii. Nesiguranța în privința viitorului este enormă. Nimeni nu știe să prezică cu minimum de credibilitate cum va fi lumea după această pandemie. Ce pare a fi un consens este că nimic nu va mai fi ca înainte, în bine sau în rău. În unele țări unde carisma este prezentă coronavirusul nu face decât să crească suferința deja insuportabilă a conflictelor armate, a mizeriei extreme, a falimentului instituțional și a altor boli care anual fac mii de victime. Fac un apel fervent pentru ca fiecare Cavanis să fie atent la semnele vremurilor și ca în lumina Cuvântului lui Dumnezeu să putem discerne ceea ce Domnul cere de la noi. Certitudinea ce putem avea vine de la El: “În lume există suferințe. Dar, aveți curaj! Eu am învins lumea.” (Ioan 16, 33). Pentru a înțelege mai bine momentul prin care trecem trimit atașate unele texte pe care le consider pertinente. Ca fiecare parte teritorială să sărbătorească în cel mai bun mod posibil această săptămână specială.

Înființarea unei congregații mariane de către frații Cavanis în parohia Sfânta Agneza, o asociație pentru tineri ce era prezentă în multe alte orașe ale epocii, este rezultatul unei lungi pregătiri în care nimic nu a fost improvizat.

Cunoaștem solida educație creștină pe care părinții Venerabililor noștri Fondatori le-au oferit-o. Ultimele cuvinte ale contelui Ioan pentru fii săi au fost să nu uite de iubirea pentru mamă și de grija pentru săraci.

Cultura pe care au primit-o nu i-a îndepărtat de realitatea suferindă în care era scufundată grandioasa Veneție în secolele trecute. Ei au avut ochi pentru a vedea și urechi pentru a asculta suferința și gemetele unei mulțimi de copii și tineri fără perspective și orizont. Viitorii educatori au fost educați de către pedagogia divină ce i-a determinat puțin câte puțin să descopere adevărata lor vocație. De la lecții particulare, în cea mai mare parte a cazurilor gratuite, în casa maternă se trecu asociația mariană pentru tineri în parohie. Doi ani mai târziu prima școală publică gratuită din Veneția, casă de primire pentru fete și începutul Institutului religios. Numeroase inițiative, toate cu scopul de a oferi cea mai bună educație pentru copii și tineri.

Firul călăuzitor al tuturor inițiativelor și inima operei Cavanis este formarea la viața creștină (Constituții n. 46). O instruire de excelență fără angajament față de valorile evanghelice nu face decât să crească problemele umanității. Frații Cavanis erau conștienți că fără educație sărăcia și cauzele ei nu pot fi depășite. De asemenea, erau convinși că o adevărată educație ținea cont de instruirea minții și formarea inimii. Al treilea capitol al Constituțiilor noastre se referă la apostolatul nostru. Principiile sale înrădăcinate în experiența Institutului au nevoie să fie încarnate cu înțelepciune și îndrăzneală. Pentru a fi fideli și eficienți în carisma noastră de educatori este necesar și urgent să cunoaștem în profunzime destinatarii, contextul și provocările actuale ale educației pentru tineri. Sugerez trei documente actuale ale Magisterului eclezial: *Evangelii Gaudium e Christus Vivit* ale Papei Francisc. Al treilea este documentul Congregației pentru Educația catolică: *A educa astăzi și mâine. O pasiune care se reînnoiește*. Sunt instrumente care merită a fi cunoscute, aprofundate și aplicate de către toate persoanele consacrate și laicii implicați în operele noastre în diversele părți teritoriale, în consiliile noastre, în capitolele de familie, în diferitele oficii generale și intermediare și în adunarea superiorilor majori.

Să valorizăm cele cinci virtuți de educator exaltate de părintele Antonio care ne ajută să înțelegem frumusețea și importanța de a fi educator. Răbdarea, vigilența, solitudinea, speranța pentru rod și rugăciunea (POSITIO AMC, CXV) trebuie să fie însoțite de o serioasă specializare în diverse domenii de formare și de predare în dificila sarcină a educației (Const. n 48/a). Toate mijloacele considerate eficace și oportune ar trebui să fie utilizate în opera educativă: cateheza, îndrumarea spirituală, recreeri sănătoase și formative, asociațiile de tineri, instrumentele de comunicare socială și exercițiile spirituale (Const. n. 52, 54 și 54/e).

Școala a fost recunoscută constant de Fondatorii noștri și de tradiția Institutului ca mijloc principal pentru a realiza formarea tinerilor (Const. n. 48).

Realitate care suferă o profundă transformare: *“Nu trebuie uitat că învățarea nu are loc în totalitate la școală. De fapt, în contextul actual, puternic caracterizat de răspândirea noilor limbaje tehnologice și de noile oportunități de învățare informală, școala a pierdut vechea întâietate în formare. Este nevoie de o anumită smerenie pentru a lua în considerație ceea ce școala poate să facă, într-un timp ca al nostru. Din momentul în care, astăzi, școala nu mai este unicul mediu de învățare pentru tineri și nici principalul, iar comunitățile virtuale câștigă o relevanță foarte semnificativă, educația școlară prezintă o nouă provocare (...)”* (Congregația pentru Educație Catolică. *A educa astăzi și mâine. O pasiune care se reînnoiește*, III,1/d, 2014).

Papa Francisc în exortația apostolică post-sinodală *“Dragă Amazonia”* ne amintește că: *“(.....) Este anunțul unui Dumnezeu ce iubește înfinit fiecare ființă umană, ce manifestă plener această iubire în Cristos răstignit pentru noi și înviat în viața noastră. Fără acest anunț înflăcărat, fiecare structură eclezială va deveni mai mult un ONG și, prin urmare, nu am răspunde cererii lui Isus Cristos: “Mergeți în toată lumea, vestiți Evanghelia la toată făptura” (Mc 16, 15). Întreaga propunere de maturizare în viața creștină necesită a avea acest anunț ca axă permanentă, deoarece “toată formarea creștină este, în principal, aprofundarea Carimei care dezvoltă, din ce în ce mai bine, devenind trup” (n 64 și 65). În al patrulea capitol din *Christus Vivit* putem întâlni o bogată reflecție ce ne ajută să înțelegem acest aspect esențial al formării.*

La preocuparea părintelui Antonio: *“Doamne ferește ca începând o operă pentru săraci să sfârșim ca atâția alții care nu se ocupă decât de bogați”* (POSITIO AMC, p. 510), se poate adăuga aceea a papei Francisc de a vedea Biserica transformată într-un ONG dacă pierde obiectul său principal de a evangheliza. Mare este responsabilitatea noastră de a ne întreba dacă structurile noastre și apostolatul sunt în slujba Evangheliei. Dacă vocația noastră este să fim mai mult părinți decât maestri, să ne transformăm în simpli administratori ar fi o contradicție și mai mare. Pentru institutele clericale masculine o preocupare din ce în ce mai mare se referă la clericalismul în viața religioasă: *“Reflecția teologică și ecleziologică asupra figurii și a funcției religiosului-prezbiter mai ales când acceptă un serviciu pastoral rămâne deschisă”* (Congregația pentru Institutele de Viață Consacrată și Societățile de Viață Apostolică – CIVCSVA, *Pentru vin nou burdufuri noi*, n. 23, 2017). Uităm cu ușurință criteriile pe care Constituțiile noastre le prezintă pentru a asuma ministerul parohial (n. 62), printre care acela că responsabilitatea unui astfel de serviciu este încredințată comunității religioase (n. 62/b). Sacramentul ordinilor sfinte trebuie trăit de cei care l-au primit conform darului carismei. Nu este acceptabil să fie un divorț. Nu există două clase de persoane consacrate. Fiecăruia i se va cere după cât a primit (Lc 12, 48). În același mod în care nu există botezați de elită. Un predicator afirma odată că un creștin nu trebuie să fie mai bun decât alții, ci mai bun pentru alții: *« Unii gândesc că ceea ce distinge un preot este puterea, faptul că el este cea mai înaltă autoritate din comunitate; dar Ioan Paul II a explicat că, deși preoția este considerată “ierarhică”, această funcție nu înseamnă a fi deasupra altora, ci “este ordonată pe deplin sfințeniei membrilor corpului mistic al lui Cristos »* (Papa Francisc, *Dragă Amazonia*, n. 87).

O atenție specială trebuie acordată punctului în care Constituțiile noastre tratează apostolatul misionar. Dacă Biserica este misionară prin natura ei, cum ne amintește decretul conciliar *Ad Gentes* n. 2, orice botezat este misionar.

Este evident că Duhul ne precede și că sămânța Cuvântului se răspândește în toată lumea. De la expresia “misiune către popoare” (a duce Evanghelia la cei nebotezați), se trece la “misiunea între popoare” (a împărtăși valorile Evangheliei). De la o atitudine a unuia care doar oferă, la o descoperire că misionarul este și el evanghelizat. O stradă cu dublu sens. Congregația salută cu bunăvoință invitația Bisericii pentru a lărgi acțiunea sa acolo unde nevoile de instruire și de formare creștină a tineretului sunt mai mari și mai urgente, amintind că a fost instituită în principal pentru educația tineretului sărac și abandonat (n. 50 și 61). Unde sunt majoritatea copiilor și tinerilor săraci și abandonati astăzi? Ne-ar lipsi ochii pentru a vedea? De ce acceptăm cu ușurință că toți suntem misionari, dar în practică există o mare dificultate din partea superiorilor de a întâlni persoane consacrate disponibile pentru anumite regiuni și activități? Este periculos să ne simțim siguri trăind în castele de nisip, iluzionați că suntem stăpânii timpului și circumstanțelor, cultivând dependențe afective față de activități, lucruri și persoane. Votul nostru de obediență nu a fost făcut condiționat. Nu putem fi obedienți când voința noastră și interesele personale prevalează. Mereu credincioși a ceea ce Biserica propune ca obediență evanghelică, nu intrăm în viața religioasă pentru a putea continua aceeași viață de dinainte. Disponibilitatea reprezintă încrederea în Cristos care ne cheamă să mergem la ape mai adânci (Lc 5,4).

Peste două secole de istorie Cavanis. Cât bine făcut și primit, câți tineri formați în școala de caritate, câte vieți puse în serviciu până la ultima suflare, câte rugăciuni, implorări, provocări, pericole, lacrimi și râsete! Dacă am ajuns până aici nu a fost pentru meritele noastre. Pentru a merge mai departe avem nevoie de har. Stăm în banca de examen. Tinerii ne observă. Momentul cere mai sacrificii.

Deviza părintelui Marco era să lupte din greu până la încheierea războiului (POSITIO AMC, p. LXXXII). Existăm ca Viața Religioasă Cavanis pentru a garanta primirea, educația, grija și formarea tinerilor și copiilor, mai ales a celor săraci (Const. N. 3, 2). Acesta este ADN-ul nostru. Totul trebuie orientat acestui scop. Dacă Isus cu puțină pâine și puțini pești a hrănit o mulțime, să oferim sărăcia ce suntem și avem pentru a sătura cu pâinea educației și a instruirii pe cei mici care ne-au fost încredințați prin Providență. Dar să oferim totul. Nu putem face nimic fără El și El vrea să avem nevoie de noi (Io 15,5).

Fie ca moștenirea spirituală și pedagogică lăsată de Venerabilii noștri Fondatori să fie admirată, asimilată și să servească drept inspirație pentru a găsi noi răspunsuri la provocările care apar. Nu ne va lipsi nimic dacă trăim conform vocației noastre: *“Caută mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea sa și toate aceste lucruri îți vor fi date în plus”* (Mt 6,33).

Draga noastră Mama Maria, care nu încetează niciodată de a ajuta pe acela care cere în nevoi, să ne ajute a trăi în profundă comuniune cu Fiul său Isus, reînnoind în fiecare zi consacrarea noastră în bucuria și fraternitatea care au animat viața Slujitorilor lui Dumnezeu părintele Antonio și părintele Marco Cavanis. SOLA IN DEO SORS.

“Dacă îl iubim cu adevărat pe Dumnezeu, să comunicăm altora abundența iubirii noastre”

(P. Basílio Martinelli, POSITIO BM, n. 139, p. 500).

N.B. :

POSITIO AMC: Poziția Venerabililor Slujitori ai lui Dumnezeu părinții Antonio și Marco Cavanis

POSITIO BM: Poziția Venerabilului Slujitor al lui Dumnezeu părintele Basílio Martinelli

Roma, 02 mai 2020 – 218 aniversări a Institutului Cavanis

(traduzione dall'Originale in Lingua Portoghese a cura di P. Antônio Elcio Aleixo)

Manoel R. P. Rosa

P. MANOEL R. P. ROSA CScH – PREPOSITO G.